

אדם אמין

כתב א. פרמיאק

בספסל הראשון של כיתה א' ישב אנדריושה רודקוב, בנו של טייס מבחן אמיץ. אנדריושה היה ילד חזק ואמיץ. הוא תמיד הגן על החלשים ולכן גם כל ילדי הכיתה אהבו אותו.

יחד עם אנדריושה ישבה אסיה, ילדה רזונת וקטנה. מילא, אפשר היה עוד לסלוח היותה קטנה ורזה, אבל היא גם הייתה פחדנית. ואנדריושה אף פעם לא יכול היה להשלים עם זאת. היא פחדה מכל כלבלב, לו קטן ביותר, וברחה מאווזים המגעגעים. אפילו נמלים הפחידו אותה.

לאנדריושה היה מאוד לא נעים לשבת על ספסל אחד עם פחדנית כזו ותמיד ניסה לברוח ממנה. אבל את אסיה לא העבירו למקום אחר.

פעם הביא אנדריושה עכביש גדול בתוך צנצנת זכוכית. אסיה החווירה וברחה אל ספסל שני.
כך זה התחיל...
יומיים אסיה ישבה לבדה והמורה, אנה סרגייבה, כאילו לא הרגישה בכך, אבל ביום השלישי ביקשה מאנדריושה להישאר אחרי הלימודים. אנדריושה ניחש מיד מה העניין וכשכולם יצאו מהכיתה הוא הרגיש אשם ובמבוכה אמר למורה:

והיא אמרה לאנדריישה לשבת במקומו
ובעצמה ישבה לידו, במקום אסיה.
"לפני שנים רבות בכיתה זו ישבו ילד
וילדה. לילד קראו מישה וילדה אניה. אניה
הייתה ילדה חולנית ומישה היה ילד חזק
ובריא. אניה הייתה חלשה ומישה נאלץ
לעזור לה ללמוד. יום אחד אניה נפצעה
קשה ממסמר בולט. בגלל הפציעה לא
יכלה לבוא לבית הספר. לא יכלה לנעול
נעל ולא מגף. והיה זה כבר במחצית שנת
הלימודים.

יום אחד מישה בא לאניה ואמר:
"אניה, אוביל אותך לבית הספר על
מזחלת."

אניה שמחה מאוד, אבל התנגדה:
"מה אתך, מישה! זה הרי יהיה מצחיק. כל
בית הספר יצחק מאתנו."
אבל מישה היה עקשן ואמר:
"אז מה? שיצחקו!"

מאז מישה מדי יום הביא והחזיר את אניה
על מזחלת. הילדים בהתחלה צחקו מהם,
אבל אחר כך ניסו בעצמם לעזור. לקראת

"הרי לא סתם הבאתי את העכביש. רציתי
ללמד את אסיה לא לפחד מדבר. והיא
נבהלה."
"אני מאמינה לך" אמרה אנה סרגייבה "כל

אחד עוזר לחברים שלו כפי שהוא יודע.
אבל קראתי לך כדי לספר לך סיפור קטן."

אצלו אפשר לצפות לכל דבר. אבל סבתא
הביטה בעיניו של הילד ואמרה:
"אתו, אניה, יהיה לך נעים יותר מאשר
אתי. הוא יגרש כלבים ולא יתן לילדים
להתגרות בך."
"כן" מאוד בשקט אבל בכוח אמר
אנדריישה.
והם הלכו ביחד. הם עברו ליד כלבים זרים
ואווזים מגעגעים. הם לא פנו דרך לשום עז
עקשן. ואסיה לא פחדה. יחד עם אנדריישה
היא הרגישה חזקה ואמיצה.

האביב הרגל של אניה הבריאה והיא עברה
יחד עם כל יתר הילדים לכיתה השנייה.
הייתי גומרת כאן את הסיפור, אבל תרצה
אולי לדעת מי הם היום הילדים האלה."
"ומי הם?"
"מישה נעשה לטייס מבחן ידוע. זה אבא
שלך, מיכאל רודקוב. והילדה אניה היא
עכשיו המורה שלך, אנה סרגייבה."
אנדריישה הוריד את ראשו. הוא דימה
לעצמו את המזחלת, את הילדה אניה
שעכשיו הייתה למורה שלו, ואת הילד
מישה, אבא שלו, שהוא כל כך רוצה להיות
דומה לו.
למחרת אנדריישה עמד לפני מרפסת הבית
שבו גרה אסיה. אסיה יצאה, כמו כל יום,
עם סבתא שלה. היא פחדה ללכת לבדה
לבית הספר.
"בוקר טוב" אמר אנדריישה לסבתא של
אסיה. אחר כך בירך את אסיה "אם תרצי,
נלך ביחד לבית הספר."
הילדה הסתכלה על אנדריישה בחשדנות.
אולי הוא מדבר בכוונה בחביבות כזו –